

Antonín Tučapský

se narodil 27.3. 1928 v Opatovicích u Vyškova. Po maturitě na Učitelském ústavu ve Valašském Meziříčí začal studovat hudební výchovu a hudební vědy na Masarykově univerzitě v Brně u B. Štědrné a J. Racka. Své studium ještě rozšířil na Janáčkově akademii múzických umění (obor řízení sboru) a soukromým studiem skladby u J. Kunce.

Učitelskou kariéru zahájil na pedagogických školách v Kroměříži a v Novém Jičíně, později působil v Ostravě na Pedagogické fakultě, kde získal doktorát a úspěšně se habilitoval.

Krátký souhrn:

Roku 1949 se stal členem Pěveckého sdružení moravských učitelů. V letech 1953 – 54 působil jako korepetitor sboru SND. Mezi lety 1956 – 59 působil v učitelském sboru Nový Jičín. V roce 1961 se stal sbormistrem Dětského sboru Československého rozhlasu v Ostravě, v letech 1964 – 1973 působil jako dirigent Pěveckého sdružení moravských učitelů, nejprve jako zástupce Jana Šoupala. Po jeho smrti se stal hlavním dirigentem a uvedl na koncertním pódiu např. celý sborový cyklus Jana Seidla Polnice slávy na text Františka Halase, Kučerovu avantgardní Modrou planetu aj.

V roce 1970 byl přinucen z kádrových důvodů fakultu opustit a navíc dostal zákaz působení ve školství a kultuře. Poslední dva roky ve své vlasti pracoval jako skladník u Pozemních staveb na pracovišti Praha-Kyje.

Po sňatku s Angličankou (která byla zřejmě hlavním důvodem, proč počátkem 70. let neprošel kádrovým sítem) mu bylo roku 1975 povoleno vystěhování do Velké Británie.

Zde od roku 1975 až do 1996 působil jako profesor hudebně-teoretických předmětů a kompozice na Trinity College of Music v Londýně. Po svém příchodu do Anglie se příležitostně uplatňoval jako dirigent významných sborových těles, jako jsou London Chorale a Philharmonia Chorus London. V Československu byl známý především jako dirigent a sbormistr věhlasného Pěveckého sdružení moravských učitelů, v Anglii u něho naprosto převládla činnost skladatelská.

Je členem uznávaných hudebních sdružení a organizací, např. Composers Guild of Great Britain a Royal Society of Musicians of Great Britain.

Jako první Čech byl jmenován členem Královské hudební akademie.

Karel Vysloužil

se narodil 24. ledna 1927 v Čelčicích u Prostějova v rolnické rodině. Po absolutoriu na reálce a předčasné smrti otce bylo potřeba zastat rodinné povinnosti, a tak se Karel v roce 1945 ujal hospodářství. Po svatbě v roce 1948 se odstěhoval na Valašsko. V roce 1949, několik měsíců po nástupu na vojenskou službu, byl zatčen a převezen do vazební věznice v Olomouci jako údajný vůdce skupiny sympatizující s Čs. stranou lidovou, která rozšiřovala letáky vyzývající k odporu proti sílící komunistické moci a obraně demokratických hodnot. V soudním procesu byl Karel Vysloužil odsouzen na 24 let nepodmíněně a jako mladý vězeň putoval do uranových dolů na Jáchymovsku a následně do Příbrami. Byl propuštěn na svobodu při „politickém tání“ v roce 1958.

Šedesátá léta byla pro Karla Vysloužila dobou poklidného rodinného života a realizace v různých zaměstnáních. Pro vrozenou pečlivost a pracovitost byl pamětník v různých pracovních kolektivech oblíbený, protože i jeho vězeňská minulost ustupovala do pozadí. Existovaly sice snahy o jeho pracovní diskriminaci, ale nadřízení se jej zastávali. Pozoruhodné je, že jednou mu takto pomohla přímo předsedkyně vsetínské organizace KSČ. Přesto všechno pan Vysloužil zůstával spíše outsiderem. Měl odbojnou povahu a snažil se pojmenovávat věci pravým jménem. Postupem času se začal projevovat i literárně a během 80. let rozvinul vlastní básnický talent. Snahu sdělovat své pocity a názory touto formou po roce 1989 rozšířila také možnost veřejného působení. Nejenže nastala doba publikační svobody, ale i volného politického života.

Pan Vysloužil se angažoval především v komunální politice. Stal se členem zastupitelstva města Vsetína a prosazoval protikorupční zásahy. I z toho důvodu se jej řada dalších regionálních politiků snažila omezovat. Znechucen politickými šarvátkami a různými soudními procesy se pamětník postupně z místní politiky stáhnul a na stáří se začal cele věnovat literární činnosti. Za poslední léta Karel Vysloužil vydal ve vlastním nákladu řadu básnických sbírek a založil miničasopis poezie „Hlas pasínku“. Jak sám říká, naději do budoucna spatřuje v mladé generaci, a proto se snaží o svých zkušenostech a názorech na svět promlouvat především k ní.

Gertruda Goepfertová - Gruberová

básnířka, prozaička a výtvarnice, se narodila 16. dubna 1924 v Janštýně u Jihlavy v rodině se sklářskou uměleckou tradicí z otcovy strany. Kvůli této profesi se Goepfertovi často stěhovali a i díky otcově práci se dostali ve čtyřicátých letech do Kyjova. Zde také Gertruda roku 1943 složila maturitu na Klvaňově gymnáziu. Nesporný literární i výtvarný talent se velmi brzy projevil a tak již v době gymnaziálních studií přispívala svými články a ilustracemi hned do několika časopisů. Byl to například brněnský Rozkvět, Jitro, Řád, nedělní příloha Národní politiky. Goepfertová v Kyjově spolupracovala se svými spolužáky Vlastimilem Pantůčkem a Mirkem Skálou, pozdějšími zakladateli satirického divadla Večerní Brno. V roce ve čtyřicátých letech se v rámci křesťanských setkávání pořádaných dominikánem Metodějem Habáněm seznámila se svým budoucím manželem Leo Gruberem (svatba v roce 1944), po válce nastoupila na UMPRUM v Praze, kde v roce 1949 získala stipendium do Curychu. Zůstala s rodinou v zahraničí, nejprve několik let v Paříži (kde získala další stipendium světové prestižní akademii Ecole Supérieure des Beaux Arts, později v Mnichově, kde její manžel začal pracovat jako redaktor Radia Svobodná Evropa. Při péči o početnou rodinu pravidelně vystavuje svá grafická díla jak ve francouzských galeriích, tak také v německých. Významně přispívá do krajanských časopisů Hlas domova, Kruh, Nový život, Text, Perspektivy, Proměny či Zápisník. Významně také spolupracovala s Křesťanskou akademií v Římě. Po revoluci se do rodné země na krátký čas vrátila, v současné době žije v Rosenheimu. Roku 1998 bylo Gertrudě Goepfertové-Gruberové uděleno čestné občanství města Kyjova za celoživotní literární a výtvarnou činnost.

Gertruda Goepfertová od dětství projevovala výtvarné i slovesné nadání. V roce 2002 vydala soubor próz **Choroš** (*Svitavy, Trinitas*), následovaly její zápisy dědových vyprávění a další prózy pod názvem **Rodokmen** (*Praha, Triáda 2003*), soubor básní **Zimní klavír** (*Brno, Atlantis 2003*) a povídky –záznamy snů s názvem **Půlnoční deník** (*Praha, Triáda 2005*). Své cestopisné črty o návštěvách bavorských vesnic doprovázené kresbami sebrala do knih **Oberbayerische Dorfskizzenblätter** (*Grabenstätt, Drei Linden Verlag 1984*) a **Neue Dorfskizzenblätter aus Oberbayern** (*Rosenheim, Förg 1997*).